

0124 – 24. januar

Da vi altså er blitt rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus. Rom 5: 1.

Her er hemmeligheten! Her er den dype, evige grunnvollen for de kristnes vidunderlige fred! Og her blir det også klart hva det er som mangler i de hjertene som aldri kan finne den rette freden.

Apostelen sier ikke: Da vi altså er blitt slik som vi bør være, er blitt så gode og kristelige.. Nei, han sier: «Da vi altså er blitt rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved (sv: gjennom) vår Herre Jesus Kristus».

Hør nå, du oppriktige, søkende sjel! Selvsagt er det veldig viktig, ja, mer viktig og nødvendig enn alt i verden, at du lever et alvorlig og gudfryktig liv. At du flittig og alvorlig ber, hører og leser Guds ord. Kjemper alvorlig mot det onde, og er opptatt med å gjøre det gode.

Men du savner ennå freden med Gud. Du er ikke sikker på om du har Guds nåde. Du er tvert imot urolig overfor disse spørsmålene. Og det er heller ikke uten grunn. For du kan til og med rett og slett være under fordømmelsen, selv med all denne din kristelighet.

Det kreves noe langt dypere for å kunne bestå innfor Den Hellige Gud og i dommens ild. Din samvittighet stadfester nok også det samme: Det kreves noe dypere enn alle frommes fromhet, alle helliges hellighet.

Her duger ikke noe som helst mindre enn Kristi, Guds Sønnns død, og at vi ved troen er ikledd ham. At vi er blitt rettferdiggjort av tro, og har fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.

Hjertet ditt må ha fått den trøsten som gjør at du i hjertelig oppriktighet kan si: Kristus er død for meg! Det er det jeg bygger på! Ikke lenger på at jeg lever et kristelig liv, at jeg tror og går alvorlig inn for dette. Men på at Kristus har levd mitt fullkomne kristne liv, at Kristus er hellig og fullkommen, at Kristus både har holdt loven og lidd døden, som var syndens lønn. Det skjedde for meg! Det rekker også til for alle mine synder. Det er nok, evig nok. Det er det jeg har all min trøst i.

Når du aldri har fått fred, så kommer det altså av at du ville bli rettferdig og frelst gjennom noe i deg selv. Men hvis dette i det hele tatt hadde vært mulig, da døde altså Kristus forgjeves. Du har ikke erfart hvordan den rette troen er. For der er mange slags tro.

Du kjenner kanskje meget godt læren om Kristus og forsoningen, og har erkjent at dette er rett. Og så er din oppfatning at når du ikke tviler på dette, så har du også troen.

Men din innerste holdning har vært denne: Uten tvil er det rett at alt dette som Kristus har gjort, det holder, der mangler ikke noe. Men feilen ligger hos meg! Her, hos meg må det skje en forandring!

Og så har du vendt begge øynene bort fra Kristus, og mot deg selv! Hvordan tror du da det skal bli mulig å få fred? Hvordan tror du da du skal få den rette troen?

Riktignok stemmer det så langt; at alt det som Kristus har gjort, det holder, og at feilen, den ligger hos deg. Men du forstod ikke at feilen hos deg er så stor at det ikke kan lappes på med å bearbeide deg selv.

At det aldri kan løses på noen annen måte enn at du innser det totalt håpløse i deg selv og all din omvendelse, og søker hele din frelse utelukkende i Kristus selv. Grunnen har vært at du trodde det måtte bli en forandring med alt hos deg, før du kunne få fred.

Du har ikke trodd eller forstått hvor fortapt du egentlig er, og hvor fullkomment alt så er gjenopprettet i Kristus. Du har nok kjent at du er en stor synder. Men ikke en fullstendig fortapt synder. Og om Kristus har du vel trodd at han nok frelste større syndere. Men ikke slik en som du hittil har vært.

Dette er de vanligste årsakene som gjør at søkende sjeler ikke får fred. Så finnes det andre som sitter fast i ennå mer kjødelig sikkerhet, som ennå har noe som er mer viktig for dem enn å få eie Guds nåde. Som har avguder og vanesynd som de ikke vil skilles fra. Og da er det godt at de ikke får fred.

For å få Guds fred er det altså først og fremst nødvendig at ikke noe annet er så viktig for deg som Guds nåde. At du ikke slår deg til ro før du har fått en overbevisning om at du har den.

For det andre: At du lar deg overbevise om din egen fortapte tilstand. Så du gir opp troen på all din egen aktivitet, alt du kan utrette eller oppnå gjennom egne tiltak.

Og så, just som du er; som den fortsatt uverdige, fortapte synderen, søker all din frelse i Kristus alene.

For det tredje: At du ikke venter på en overbevisning gjennom følelser, gjennom et slags indre svar i hjertet ditt. Men tar imot Guds svar der Gud gir oss det: i Ordet, utelukkende i Ordet.

Hvis et menneske er kommet til dette punktet, at det er dette sukket som framfor alt stiger opp fra hjertet: Å, om jeg bare hadde Guds nåde, så hadde jeg ikke noe høyere ønske på jorden! Så ville jeg ikke sørge over noe som helst jeg skulle lide. Å, om jeg bare kunne få eie troen på Kristus alene, og bare «bli funnet i ham»! Om jeg bare kunne få eie vissheten om at alt hans fullbrakte verk tilhører meg! Og jeg vil virkelig tro på Ordet, jeg vil ikke vente på følelser, – bare jeg kunne tro ... osv. –.

Kjære venn! Da er troen allerede tent. Og da vil det også skje at du får visshet om at du har fått Guds nåde, og at du får full fred. Det vil Gud selv sørge for.